

ΚΟΤΣΑΝΙ

κοτσάνι, το, ουσ. [<τουρκ. *kozan*]. το κοτσάνι·

- έφαγε και τα κοτσάνια ή έφαγε και το κοτσάνι, είχε υπερβολική όρεξη και δεν άφησε τίποτε από το φαγητό που του παραθέσανε: «είχε τέτοια όρεξη, που, μόλις του σέρβιραν το φαγητό, έφαγε και τα κοτσάνια»·

- περνώ κοτσάνι ή την περνώ κοτσάνι, περνώ τη ζωή μου πάρα πολύ ωραία, πάρα πολύ όμορφα: «κάθε καλοκαίρι, περνώ κοτσάνι στη Χαλκιδική, όπου παραθερίζω || απ' τη μέρα που μου 'πεσε το λαχείο, την περνώ κοτσάνι». (Λαϊκό τραγούδι: κι έτσι **την περνώ κοτσάνι** εγώ με το δουλικό, κι όταν θέλω χαρτζιλίκι, παίρνει απ' τ' αφεντικό)·

- τη βγάζω κοτσάνι, βλ. φρ. περνώ κοτσάνι. (Λαϊκό τραγούδι: πίκρες και χαρές χαρμάνι θα **τη βγάζουμε κοτσάνι**).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας